

Arrest

nr. 216 916 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. EL KHOURY
Braemtstraat 10
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 december 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 december 2017.

1.2. Op 24 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Gula Khel (district Hesarak, provincie Nangarhar). U bent negentien jaar oud.

Op de 18de van de negende maand van 1393 (=3 december 2014) studeerde u af van de middelbare school. Op 20 oktober 2015 begon u naar de madrasa te gaan. Daar kwamen de Taliban langs om de leerlingen van de madrasa te overtuigen om een oorlog te voeren tegen de overheid en de buitenlanders die aanwezig zijn in Afghanistan. Op 5 juni 2016 namen enkele leden van de Taliban u en andere jongens van de madrasa mee op uitstap. Ze leerden jullie schieten en wouden dat jullie strijd gingen voeren. U maakte hen wijs dat u maagproblemen had en keerde naar huis terug. U besloot niet meer naar de madrasa te gaan.

Op 8 juni 2016 stonden enkele leden van de Taliban aan uw deur. Uw vader had u verstoep en maakte hen wijs dat u niet thuis was. De Taliban vertrokken. Op 15 juni 2016 stond u voor uw huis te bellen met uw schoonbroer die in Jalalabad woont. De Taliban zagen u bellen en dachten dat u informatie over hun aan het doorgeven was aan de overheid. Ze besloten u mee te nemen en beschuldigden u van spionage.

Na drie dagen te zijn opgesloten door de Taliban, zag u uw kans schoon om te ontsnappen uit de kamer waar u opgesloten zat. U trok naar huis, waar u twee uur verbleef vooraleer naar uw tante te gaan in Landar Khail, een ander dorp van Hesarak.

Op 17 juni 2016 verstuurden de Taliban een 'convocatiebrief' naar uw huis. Hierin stond dat u zich bij hen moest aanmelden. U ging hier niet op in, waarop de Taliban u dezelfde dag een tweede 'convocatiebrief' verstuurden. Gezien u hier evenmin op inging, verstuurden ze op 18 juni 2016 een dreigbrief. Op 19 juni 2016 kwam uw vader naar u in Landar Khail en lichtte u in over deze brieven. Op 20 juni 2016 trok u naar uw zus en haar man die in Jalalabad wonen. Uw schoonbroer regelde voor u een smokkelaar.

U verbleef nog vijf dagen in Jalalabad en verliet op 25 juni 2016 Afghanistan. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en enkele voor u onbekende landen kwam u op 15 december 2017 in België aan. Op 21 december 2017 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban tot twee keer toe naar uw huis op zoek naar u. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw taskara, een schooldocument, een dreigbrief en een enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u zou hebben gehad met de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u hieromtrent geen consistente verklaringen weet af te leggen. Zo verklaart u dat de Taliban u ontvoerden en dat u na uw ontsnapping nog twee uur thuis bleef vooraleer te zijn ondergedoken in een ander dorp (CGVS, p.9). Nadat u in een ander dorp onderdook, lieten de Taliban volgens u brieven bij uw thuis achter (CGVS, p.9 & 16). Dit is niet wat u bij de DVZ verklaarde. Daar verklaarde u dat u ontsnapte en de hele tijd thuis binnen bleef. U verklaarde verder dat u het dorp verliet richting Jalalabad nadat u de dreigbrief ontving (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat u dit niet zo verklaard zou hebben, lijkt uitgesloten. U geeft zelf aan dat ze bij de DVZ uw verklaringen herlezen, waardoor u aldus de kans hebt gekregen om deze 'fout' te corrigeren (CGVS, p.16). Dient verder te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ slechts melding maakte van één dreigbrief (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U verklaart bij het CGVS dat u effectief maar één dreigbrief kreeg, maar dat de dag voor deze dreigbrief kwam, twee oproepingsbrieven van de Taliban zouden zijn afgeleverd (CGVS, p.10). Dit is geen afdoende verklaring. Men kan verwachten dat iemand wel degelijk melding maakt van oproepingsbrieven van de Taliban, indien hij deze werkelijk zou ontvangen hebben. Dat u deze bovendien niet weet neer te leggen is daarbij veelzeggend. Uw verklaring dat uw vader ze verscheurde omdat hij dacht dat ze niet nodig waren, is bovendien een weinig serieus antwoord (CGVS, p.11).

U spreekt uw verklaringen bij de DVZ niet alleen tegen, u lijkt ook nieuwe elementen toe te voegen. U verklaart dat de Taliban na uw vertrek nog twee keer uw huis doorzochten op zoek naar u. U zou dit nieuws hebben gekregen van uw vader toen u op weg was naar België (CGVS, p.10). Opvallend genoeg maakte u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ geen enkele melding van. Dat u het toen kort moest houden is evenmin een afdoende verklaring (CGVS, p.10). Men kan namelijk verwachten dat u wel melding maakte van de Taliban die naar uw huis kwamen, in het geval dit werkelijk gebeurd is.

Verder wijst het CGVS op een aantal onlogische verklaringen. U verklaart dat de Taliban u ontvoerden omdat ze u zagen bellen en daarom het vermoeden uitten dat u de overheid aan het inlichten was over hun locaties (CGVS, p.9 & 12). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de Taliban een minderjarige jongen van samenwerking met de overheid zouden verdenken, louter en alleen omdat hij aan het bellen is. Bovendien spreekt u zich opnieuw tegen wat betreft deze beweerde ontvoering. U verklaart dat u ontvoerd werd en dat u de Taliban begon duidelijk te maken dat u in werkelijkheid met uw schoonbroer aan het bellen was (CGVS, p.15 & 16). Dit is markant, gezien u bij de DVZ letterlijk verklaarde dat ze niet wisten dat u met uw schoonbroer aan het telefoneren was (verklaring DVZ, vraag 3.5). Indien u het de Taliban achteraf duidelijk zou hebben gemaakt, ziet het CGVS niet in waarom u dat dan ook niet verklaarde bij de DVZ. Eveneens onlogisch is uw verklaring dat de Taliban naar uw huis zouden gekomen zijn om te vragen waarom u niet meer naar de madrasa gaat, dat uw vader hen zou hebben weggestuurd met een smoes, maar dat u dan toch nog besluit om thuis te blijven wonen. Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn huis en dorp sneller verlaat.

Uw beweerde ontsnapping uit de handen van de Taliban komt evenmin geloofwaardig over. Zo lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat de Taliban de moeite zou nemen om u te ontvoeren, maar u dan op een zodanig slechte manier zou bewaken dat u simpelweg via het raam zou kunnen ontsnappen. Men kan verwachten dat de Taliban een betere bewaking voorziet voor haar gevangenen. Ook het gemak waarmee u beweert te zijn uitgekomen verklaart dat u wat bakstenen brak (CGVS, p.11)-, lijkt eerder onwaarschijnlijk. Men kan namelijk ook hier verwachten dat de Taliban haar gevangenen op een betere manier opsluit. Dat u bovendien geen antwoord weet te verschaffen op de vraag of de kamer waarin u zou zijn opgesloten geweest bewaakt werd, doet wederom de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.11 & 12). Men kan verwachten dat iemand die drie dagen opgesloten was, een beter zicht op zijn bewakers krijgt vooraleer te ontsnappen. Deze onwaarschijnlijkheden dragen des te meer bij aan de ongeloofwaardigheid van de ontvoering die u aanhaalt.

Dat u les zou gevolgd hebben in een madrasa komt al even ongeloofwaardig over. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat u in samenspraak met uw familie zou besloten hebben om na uw middelbare school naar een madrasa te gaan waar de Taliban les gaven (CGVS, p.9). U verklaart zelf dat uw vader een belangrijke functie had in een school waar zowel meisjes als jongens naartoe konden gaan (CGVS, p.6 & 7). Dat dergelijk persoon er dan voor zou kiezen om zijn zoon naar een madrasa te sturen waar Taliban les gaven, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn

voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Daarnaast verklaart u dat u uw middelbare onderwijs afmaakte, wat in de Afghaanse context als bovengemiddeld geschoold kan worden beschouwd (CGVS, p.7).

Verder heeft u in Jalalabad familieleden en vrienden wonen. U verklaart dat tal van vrienden van uw middelbare school in Hesarak tegenwoordig aan de universiteit van Jalalabad studeren en er ook wonen (CGVS, p.5). Verder heeft u er ook een zus wonen (CGVS, p.4). Zij en haar man zijn u welgezind. Zo verklaart u dat uw schoonbroer diegene was die uw reis regelde. U zou bovendien voor uw vertrek uit Afghanistan vijf dagen bij uw zus en schoonbroer in Jalalabad zijn ingetrokken (CGVS, p.5). Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat uw schoonbroer u niet permanent kan opvangen (CGVS, p.13). Het CGVS is echter van oordeel dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over andere contacten buiten uw schoonbroer beschikt. Bovendien maakt u op geen enkele manier aannemelijk waarom uw zus en uw schoonbroer u niet opnieuw, zij het tijdelijk, zouden kunnen opvangen.

Daarenboven lijkt het er op dat u in werkelijkheid langer in Jalalabad hebt verbleven dan u laat uitschijnen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op uw eigen facebookprofiel aangeeft dat u in Jalalabad hebt gewerkt (zie administratief dossier). Een bevreemdende vaststelling voor iemand die verklaart slechts vijf dagen in deze stad te hebben gewoond. Daarnaast is het opvallend dat u maar heel slecht op de hoogte bent van enkele gebeurtenissen die zich de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit Hesarak afspeelden. Zo wordt u gevraagd of er naar aanleiding van de laatste presidentsverkiezingen ouderen waren die zich actief achter één kandidaat schaalden. U antwoordt dat niemand zich uitsprak voor een bepaalde kandidaat omdat dit te gevaarlijk was (CGVS, p.20 & 21). Dit antwoord verbaast. Zo blijkt uit de objectieve informatie die is toegevoegd aan uw administratief dossier dat tal van dorpsouderen in Hesarak samenkwamen in de aanloop naar de verkiezingen om publiekelijk hun steun te betuigen voor Ghani.

Nog andere zaken doen twijfelen aan uw verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Hesarak woonde. Zo kwamen in maart 2014 mensen van Hesarak op straat om te betogen tegen de groeiende aanwezigheid van de Taliban in het district (zie administratief dossier). Ook hier weet u niets van (CGVS, p.21). Verder geeft u correct aan dat Sayeed Rahman schaduwgouverneur van de Taliban is. U weet echter niets van zijn arrestatie af (CGVS, p.22). Nochtans werd hij in mei 2015, een maand

vooraleer u verklaart Hesarak te hebben verlaten, gearresteerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten (zie administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u het district Hesarak mogelijks al eerder verliet dan uzelf verklaart en dat u langer in Jalalabad woonde dan u laat uitschijnen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara, schooldocument en dreigbrief kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en van uw verblijf in Hesarak tot uw vertrek uit Afghanistan te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", alsook voert hij een appreciatiefout aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel "Taliban threaten 70% of Afghanistan, BBC finds" van BBC World Service van 31 januari 2018 (stuk 3), het artikel "Eight killed in bomb attack on cricket match in Afghanistan" van Reuters van 20 mei 2018 (stuk 4), het artikel "At least six killed, 33 injured in ongoing terrorist attack in Afghanistan's Jalalabad city" van Firstpost van 20 mei 2018 (stuk 5) en een uittreksel uit de COI Focus "Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 (stuk 6).

Per drager brengt verwerende partij op 12 december 2018 een aanvullende nota met volgende nieuwe stukken bij: een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een hyperlink-verwijzing naar het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn afwezigheid van de madrassa nadat hij aldaar gevraagd werd om te gaan strijden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn problemen met de taliban, meer bepaald aangaande de plaats waar hij onderdook en wanneer, over het ontvangen van oproepingsbrieven en over huiszoekingen door de taliban; (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban een minderjarige jongen van samenwerking met de overheid zouden verdenken, louter en alleen omdat hij aan het bellen was en verzoeker over de ontvoering die hierop volgde bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt; (iii) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeker, nadat de taliban naar zijn huis zouden zijn gekomen en weggestuurd zouden zijn geweest door zijn vader, nog besluit om thuis te blijven wonen; (iv) verzoekers beweerde ontsnapping allerminst geloofwaardig overkomt; (v) het volstrekt onlogisch is dat verzoeker les zou hebben gevolgd aan de madrassa nadat hij de middelbare school had voltooid en dit ondanks het feit dat zijn vader een belangrijke functie had in een school; (vi) de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemt met de objectieve informatie en (vi) de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardig elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban nadat hij wegbleef van de madrassa.

Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op de vierde dag van zijn ontvoering kon ontsnappen, waarna hij naar huis vluchtte en de hele tijd binnen bleef. Pas op het ogenblik dat hij een dreigbrief ontving van de taliban zou verzoeker besloten hebben om te vluchten naar zijn schoonbroer in Jalalabad (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.). Deze uiteenzetting van de feiten stemt evenwel allerminst overeen met hetgeen hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard en waar hij aangeeft dat hij na zijn ontsnapping slechts 2 uren thuisbleef alvorens onder te duiken in Langarkhail bij zijn tante en wat betekent dat hij dus reeds voor het ontvangen van de dreigbrief het huis had verlaten (administratief dossier, stuk 4, p. 9, 11 en 16). Voorts maakt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag van één dreigbrief (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.), daar waar hij op het Commissariaat-generaal plots spreekt van drie brieven. Geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van één dreigbrief, wijzigt verzoeker zijn verklaringen door te stellen dat het inderdaad één dreigbrief betrof en twee convocatiebrieven (administratief dossier, stuk 4, p. 10), hetgeen niet kan overtuigen nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze convocatiebrieven van de taliban zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken zo hij deze daadwerkelijk zou hebben ontvangen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt om de bewuste convocatiebrieven voor te leggen en in dit verband oppert dat zijn vader de brieven verscheurd zou hebben omdat hij dacht dat ze niet nodig waren (administratief dossier, stuk 4, p. 11), wat allerminst als een aannemelijke verschoning kan worden beschouwd om het gebrek aan bewijs van de convocatiebrieven te verschonen of te vergoelijken. Tot slot dient erop gewezen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan nog twee maal zijn huis zouden hebben doorzocht op zoek naar hem, zoals hij nochtans aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 10).

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties poogt te vergoelijken, stellende dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas slechts kort en bondig kon uiteenzetten, zonder zijn raadsman op voorhand ontmoet te hebben en zijn verklaringen bijgevolg niet inconsistent zijn, doch het tweede relaas gedetailleerder is, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er kon aldus redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. De vastgestelde inconsistenties hebben overigens geen betrekking op details – zoals verzoeker in het verzoekschrift lijkt te betogen –, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plots aangeeft dat hij zou hebben verklaard dat zijn schoonbroer geenszins de smokkelaar betaald zou hebben en dit gecorrigeerd zou zijn geweest, kan geen weerslag vinden in het administratief dossier. Overigens dient erop gewezen dat zijn verklaringen in verband met de betaling van de smokkelaar geen deel uitmaken

van de motieven waarop de bestreden beslissing is gestoeld en verzoeker verder geen melding maakte van andere problemen of fouten in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Er dient immers vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt uiteengezet, verzoeker wel degelijk gevraagd werd naar het verloop van interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Daarbij bevestigde verzoeker dat de notities van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en kreeg hij de kans om eventuele problemen of fouten aan te kaarten, waarbij hij evenwel enkel melding maakte van het feit dat zijn schoonbroer niet de smokkelaar betaald zou hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 16).

2.3.2.3.2. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat verzoeker onlogische verklaringen aflegt aangaande zijn problemen met de taliban die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing vooreerst te lezen als volgt: *"(...) U verklaart dat de Taliban u ontvoerden omdat ze u zagen bellen en daarom het vermoeden uitten dat u de overheid aan het inlichten was over hun locaties (CGVS, p.9 & 12). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de Taliban een minderjarige jongen van samenwerking met de overheid zouden verdenken, louter en alleen omdat hij aan het bellen is. Bovendien spreekt u zich opnieuw tegen wat betreft deze beweerde ontvoering. U verklaart dat u ontvoerd werd en dat u de Taliban begon duidelijk te maken dat u in werkelijkheid met uw schoonbroer aan het bellen was (CGVS, p.15 & 16). Dit is markant, gezien u bij de DVZ letterlijk verklaarde dat ze niet wisten dat u met uw schoonbroer aan het telefoneren was (verklaring DVZ, vraag 3.5). Indien u het de Taliban achteraf duidelijk zou hebben gemaakt, ziet het CGVS niet in waarom u dat dan ook niet verklaarde bij de DVZ. Eveneens onlogisch is uw verklaring dat de Taliban naar uw huis zouden gekomen zijn om te vragen waarom u niet meer naar de madrasa gaat, dat uw vader hen zou hebben weggestuurd met een smoes, maar dat u dan toch nog besluit om thuis te blijven wonen. Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn huis en dorp sneller verlaat."*

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal vragen had kunnen stellen indien hij van mening was dat verzoekers vluchtrelaas onduidelijk was, dient benadrukt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes of onaannemelijkheden in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen of uit te klaren. Waar verzoeker nog vervolgt dat hij niet zomaar een minderjarige jongen was, doch dat hij reeds van het kamp gevlucht was en derhalve door de taliban gezocht werd, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen.

Zo verzoeker nog betoogt dat er geen tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld in zijn verklaringen nu hem eerst werd gevraagd of de taliban – voor hun ondervraging – wisten dat hij met zijn schoonbroer aan het bellen was, hetgeen niet het geval was en hij nadien uitlegde dat hij aan de taliban later aangaf dat hij aan de telefoon was met zijn schoonbroer, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Met de commissaris-generaal kan immers worden vastgesteld dat, mocht verzoeker daadwerkelijk aan de taliban uitleg hebben verschaft over dit telefoontje, het niet aannemelijk is dat hij dit geheel onvermeld zou hebben gelaten op de Dienst Vreemdelingenzaken en slechts aangeeft dat de taliban niet wisten dat hij met zijn schoonbroer aan het telefoneren was (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.). Het lijkt er aldus op dat verzoeker zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal aanpast naargelang de vraagstelling om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. De argumentatie in het verzoekschrift volstaat bijgevolg niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

Daarnaast relativeert verzoekers houding wel degelijk de door hem geschetste vrees. Het betoog in het verzoekschrift dat het voor een minderjarige niet eenvoudig is om zijn familie en dorp zomaar achter te laten en dat zijn familie ten tijde van het bezoek van de taliban nog niet beseften hoe serieus de taliban waren, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers vader, gelet op de door verzoeker geschetste context – hij zou na de vraag tot strijden de madrasa met een smoes hebben verlaten, waarop de taliban hem kwamen zoeken op 8 juni 2016, een tijdstip waarop verzoekers vader hem zou hebben verstoep in het huis – de ernst van de situatie meteen na dit bezoek zou hebben ingezien en zijn zoon voor (verder) gevaar zou willen behoeden door de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen en hem weg te sturen. De vaststelling dat verzoeker toch nog bleef thuis wonen – een plek waar de taliban hem reeds zouden zijn komen zoeken –, stemt aldus allerminst overeen met de door hem voorgehouden vrees, hetgeen derhalve ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoeker beweert te hebben ontvangen van de taliban.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het artikel *"Taliban threaten 70% of Afghanistan, BBC finds"* van BBC World Service van 31 januari 2018 (verzoekschrift, stuk 3), nog aanvoert dat de taliban wel degelijk

in zijn regio aanwezig is en zij de bevolking constant bedreigen, dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Tevens considereert de commissaris-generaal als volgt: *“Uw beweerde ontsnapping uit de handen van de Taliban komt evenmin geloofwaardig over. Zo lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat de Taliban de moeite zou nemen om u te ontvoeren, maar u dan op een zodanig slechte manier zou bewaken dat u simpelweg via het raam zou kunnen ontsnappen. Men kan verwachten dat de Taliban een betere bewaking voorziet voor haar gevangenen. Ook het gemak waarmee u beweert te zijn uitgebroken- u verklaart dat u wat bakstenen brak (CGVS, p.11)-, lijkt eerder onwaarschijnlijk. Men kan namelijk ook hier verwachten dat de Taliban haar gevangenen op een betere manier opsluit. Dat u bovendien geen antwoord weet te verschaffen op de vraag of de kamer waarin u zou zijn opgesloten geweest bewaakt werd, doet wederom de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.11 & 12). Men kan verwachten dat iemand die drie dagen opgesloten was, een beter zicht op zijn bewakers krijgt vooraleer te ontsnappen. Deze onwaarschijnlijkheden dragen des te meer bij aan de ongeloofwaardigheid van de ontvoering die u aanhaalt.”*

Verzoeker benadrukt dat hij niet “*simpelweg*” is kunnen ontsnappen en hekelt dat hij niet veel uitleg heeft kunnen geven over zijn ontsnapping via het raam omdat de commissaris-generaal slechts één vage vraag daarover heeft gesteld. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat verzoeker ondubbelzinnig gevraagd werd om te vertellen over zijn ontsnapping. Het loutere feit dat dit een open vraag betrof, betekent geenszins dat verzoeker niet de kans zou hebben gehad om in detail te vertellen over deze beweerde ontsnapping. Het komt immers niet aan de ‘*protection officer*’ toe om het gehoor door middel van vragen te sturen en alzo lacunes in het vluchtrelaas van verzoeker op te vullen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker geen zicht had op de bewakers en zij niet op hen, zodat hij door het raam is kunnen vluchten betreft bovendien een *post-factum* verklaring die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende de persoonlijke onderhouds en waaruit blijkt dat hij allerminst met zekerheid kon aangeven of er op zich bewakers aanwezig waren (administratief dossier, stuk 4, p. 11).

Met de argumentatie dat zijn familie, noch hijzelf wisten dat de taliban aanwezig waren in de madrassa komt verzoeker niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij allerminst vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen waarin nog terecht wordt vastgesteld als volgt: *“Dat u les zou gevolgd hebben in een madrasa komt al even ongeloofwaardig over. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat u in samenspraak met uw familie zou besloten hebben om na uw middelbare school naar een madrasa te gaan waar de Taliban les gaven (CGVS, p.9). U verklaart zelf dat uw vader een belangrijke functie had in een school waar zowel meisjes als jongens naartoe konden gaan (CGVS, p.6 & 7). Dat dergelijk persoon er dan voor zou kiezen om zijn zoon naar een madrasa te sturen waar Taliban les gaven, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.”*

Verzoeker meent nog dat het feit dat iets “zelden” voorkomt niet betekent dat het nooit voorkomt en het bijgevolg mogelijk is dat hij gerekruteerd werd. Hij vervolgt dat hij gerekruteerd werd in het kader van zijn inschrijving in de madrassa, hetgeen overeenstemt met de objectieve informatie van de commissaris-generaal en dat de commissaris-generaal hem hierover geen vragen heeft gesteld. Vooreerst dient na lezing van het administratief dossier vastgesteld dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd over zijn beweerde rekrutering door de taliban (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en 12). Daarnaast gaat verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift volledig voorbij aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) waaruit blijkt dat het

vragen van strijders door de taliban een uiterst redmiddel is, nu er voldoende vrijwillige personen toetreden tot de taliban en de taliban gebruik maakt van mobiele eenheden om tekorten op te vullen in gebieden waar zij strijders te kort hebben. Verzoeker oppert evenwel zelf in het verzoekschrift dat de taliban in zijn regio sterk staan, hetgeen ook blijkt uit de objectieve landeninformatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie'), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban in verzoekers regio niet onder druk staan en bijgevolg geen nood hebben aan gedwongen rekruten. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. *In casu* heeft verzoeker hiervan geen melding gemaakt gedurende zijn persoonlijke onderhoud, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden gedwongen rekrutering.

2.3.2.3.3. In zoverre verzoeker thans voorhoudt ook zijn smokkelaar te vrezen die hem bedreigd heeft omdat hij nog niet de volledige som van zijn reis zou hebben betaald, slaagt hij er evenmin in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich immers tot blote beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staakt. Hoe dan ook acht de Raad het allerminst plausibel dat een smokkelaar verzoeker de reis zou laten ondernemen zonder de betaling van de volledige som, nu deze zo geen zekerheid heeft dat hij ooit de volledige som zou ontvangen.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de

Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen persartikels en een rapport (verzoekschrift, stukken 3-6) waaruit blijkt dat de taliban meer dan 70% van het Afghaanse grondgebied beheren en er verschillende burgerdoden vallen bij aanslagen in Jalalabad en het betoog dat er veel schendingen van de mensenrechten zijn, alsook "gewelddadige akten", toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Daarnaast verklaart u dat u uw middelbare onderwijs afmaakte, wat in de Afghaanse context als bovengemiddeld geschoold kan worden beschouwd (CGVS, p.7).

Verder heeft u in Jalalabad familieleden en vrienden wonen. U verklaart dat tal van vrienden van uw middelbare school in Hesarak tegenwoordig aan de universiteit van Jalalabad studeren en er ook wonen (CGVS, p.5). Verder heeft u er ook een zus wonen (CGVS, p.4). Zij en haar man zijn u welgezind. Zo verklaart u dat uw schoonbroer diegene was die uw reis regelde. U zou bovendien voor uw vertrek uit Afghanistan vijf dagen bij uw zus en schoonbroer in Jalalabad zijn ingetrokken (CGVS, p.5). Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat uw schoonbroer u niet permanent kan opvangen (CGVS, p.13). Het CGVS is echter van oordeel dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over andere contacten buiten uw schoonbroer beschikt. Bovendien maakt u op geen enkele manier aannemelijk waarom uw zus en uw schoonbroer u niet opnieuw, zij het tijdelijk, zouden kunnen opvangen.

Daarenboven lijkt het er op dat u in werkelijkheid langer in Jalalabad hebt verbleven dan u laat uitschijnen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op uw eigen facebookprofiel aangeeft dat u in Jalalabad hebt gewerkt (zie administratief dossier). Een bevreemdende vaststelling voor iemand die verklaart slechts vijf dagen in deze stad te hebben gewoond. Daarnaast is het opvallend dat u maar heel slecht op de hoogte bent van enkele gebeurtenissen die zich de laatste jaren voor uw beweerd vertrek uit Hesarak afspeelden. Zo wordt u gevraagd of er naar aanleiding van de laatste presidentsverkiezingen ouderen waren die zich actief achter één kandidaat schaalden. U antwoordt dat niemand zich uitsprak voor een bepaalde kandidaat omdat dit te gevaarlijk was (CGVS, p.20 & 21). Dit antwoord verbaast. Zo blijkt uit de objectieve informatie die is toegevoegd aan uw administratief dossier dat tal van dorpsouderen in Hesarak samenkwamen in de aanloop naar de verkiezingen om publiekelijk hun steun te betuigen voor Ghani.

Nog andere zaken doen twifelen aan uw verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Hesarak woonde. Zo kwamen in maart 2014 mensen van Hesarak op straat om te betogen tegen de groeiende aanwezigheid van de Taliban in het district (zie administratief dossier). Ook hier weet u niets van

(CGVS, p.21). Verder geeft u correct aan dat Sayeed Rahman schaduwgouverneur van de Taliban is. U weet echter niets van zijn arrestatie af (CGVS, p.22). Nochtans werd hij in mei 2015, een maand vooraleer u verklaart Hesarak te hebben verlaten, gearresteerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten (zie administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u het district Hesarak mogelijks al eerder verliet dan uzelf verklaart en dat u langer in Jalalabad woonde dan u laat uitschijnen.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie van zijn zus en schoonbroer. Er dient echter vastgesteld dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd naar de mogelijkheid tot hervestiging in Jalalabad, waarop hij slechts stelde dat zijn schoonbroer (en zus) hem niet permanent kunnen opvangen (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt evenwel dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad zou kunnen hervestigen, waarbij hij kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn vaardigheden. Verzoeker toont noch doorheen zijn verklaringen, noch in het verzoekschrift aan dat hij niet – zij het tijdelijk – opnieuw zou kunnen worden opgevangen door zijn schoonbroer en zus.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn problemen met de smokkelaar, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat deze voorgehouden problematiek niet als een hinderpaal beschouwd kan worden in hoofde van verzoeker om zich in de stad Jalalabad te vestigen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Dat de informatie op Facebook niet als waarachtig kan worden beschouwd en hij als minderjarige niet gewerkt heeft in Afghanistan, betreffen blote beweringen die niet vermogen te tornen aan de vaststelling dat op het Facebookprofiel van verzoeker wel degelijk staat aangegeven dat hij gewerkt heeft in Jalalabad (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’). Overigens dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, nu één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Ook waar verzoeker verwijst naar de kennis die hij wél kon tentoonspreiden over zijn regio van herkomst, slaagt hij er niet in te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat geenszins wordt betwist dat verzoeker kennis heeft over zijn regio van herkomst, noch wordt zijn herkomst uit het district Hesarak in twijfel getrokken. De commissaris-generaal overweegt evenwel op goede gronden dat verzoekers kennis over recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst lacunes vertoont, hetgeen erop wijst dat hij het district Hesarak eerder verliet dan hijzelf verklaart.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij geenszins vermag hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER